

avant...!

figueres 30 desembre 1931 - n.º 8

periòdic d'esquerra

redac. muralla, 17, 3.er, 1.ra

esdevenidor pròxim

Any nou vida nova. Mai com ara, potser, aquest adagi havia tingut l'oportunitat del moment present per nosaltres com a catalans.

Estem a les acaballes de l'any 1931. Ni blau cel de crist-rei. Ni vermell de revolució. Un color jaspiat indeterminable.

La gesta de Jaca i un principi d'exaltació del deure de ciutadania del poble ibèric, fou l'ofrena que l'any 1930 feu al seu seguidor 1931. Aquest ofereix també una bella herència al seu precursor: una República ferma amb la seva Constitució completa.

El nou any, comptant amb base tan segura i amb l'empenta de la seva joventut, pot ésser pròdig amb esdeveniments benèvolos.

Durant l'any que finim, en ple estiu, quan la Natura ens somreia més, quan teníem acumulades de fresc bon nombre d'impressions optimistes per les victòries cíviques recents, els catalans segellàrem amb un *SI* unànime un escrit articulat: l'Estatut de Catalunya.

Aquest Estatut es la vida nova que ja en el mes d'Agost d'enguany convinguem reservar-la per l'any que començarem dintre dos dies.

Els tècnics que registraren l'estel de la nostra llibertat ens vaticinaren que el seu reflexe arribaria a nosaltres en aquestes dates però oblidaren que la Natura és precisa, no així els homes que sovint esguerren els càlculs.

Amb greu sentiment veurem, que unes dates que tenien d'ésser escrites en lletres d'or en la nostra història, restaran a l'oblit fosques i difoses per l'acció corrosible dels temps.

Afortunadament, però, persones que gosen de situació objectiva superior a la nostra, ens encoratjen dient-nos que dintre breu temps veurem satisfetes les nostres nobles aspiracions.

Resignadament acceptarem impassibles de veure passar el primer termini, interrogant silenciosos, amb el crit ofegat en els nostres pulmons, però pel segon no sabrem ni podrem contenir-nos.

Segons sembla la darrera capa que se'ns interposa amb l'estel de la nostra llibertat és la més inhumana, la que més distancia el cervell del cor, la que porta el ritme d'aquesta civilització esclavitzada a un sol producte de la terra: l'or

El sentiment econòmic - gairebé jueu - del nostre país representa el cordó umbilical que uneix l'esperit amb el cos de gran part dels individus nats en aquestes terres. Per això les nostres manifestacions són indecises i porugues perquè arrosseguem sempre les condicions físiques i morals.

Caldrà que ens esforcem a desfer la materialització de la nostra vida i la fem netament racional, així alhora que privarem l'infiltració de nefastes influències externes exaltarem les bones qualitats biològiques que perduren en la nostra raça.

Hem d'estar disposats a defensar els interessos morals i materials de Catalunya i de tots els éssers que vegeten amb dignitat en les contrades catalanes; en front dels interessos personals procurar evitar llur coacció; i situar-nos al costat dels desesperançats que la seva precària situació els ha col·locat al marge de la ruta per on marxa la democràcia engranada.

Unicament així podrem oferir la nostra Pàtria als altres ciutadans del món.

J. V. CAMPS.

full quinzenal

l'idol caigut

Volem referir-nos al Sr. Oriol Anguera de Sojo, ex-governador civil de Barcelona i gairebé ex-virrei de Catalunya.

Aquest home, follament autoritari i extremadament jurisperit, tenia el temps mesurat al lloc que ocupava, però malgrat tot ha hagut d'abandonar-lo molt més aviat del que es pensava.

La seva actuació era talment com si el fet històric del 14 d'Abril hagués estat foc d'encenalls de poca durada.

Han hagut de sacrificar-se vides humanes i de manifestar-se violentment, per fer entendre a aquest individu dogmàtic que ens trobàvem en règim diferent.

Naturalment que no ignorem que darrera d'aquesta idòlatra figura s'amagava el Foment del Treball Nacional i un seguit de pressions de classes privilegiades que no abandonen el predominí així com així, per això ha costat tant de desbancar-lo.

Aquest home sabé interpretar magistralment l'adagi aquell que diu: «als amics l'amistat i als enemics amb la llei n'hi ha prou». Però som en temps que cal filar prim i se li veié el llautó.

En un altre full quinzenal ens adreçàvem als que demanaven endegar-nos pels camins del dret i deïem... pels camins del dret sí, però del dret republicà, del dret que pertanyi al règim nou, puix que encara que no hàgim tingut temps d'estructurar-lo jurídicament ens creïem mereixedors de disfrutar-lo.

L'autoritat que no sàpiga copsar aquest dret no l'espera altra cosa que el fracàs.

L'idol dels catalanistes-monàrquics-republicans, dels dies, senyalà la ruta a seguir pels polítics d'actuació mixta.

El poble avui ja experimentat vol veure amb claredat.

SALIN.